

Embedslægelov, rejser sig det store Spørgsmaal, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Hækkerup fremdrog, om Embedslægerne udelukkende skal være Embedsmænd, skal være Samfundets rene Tjenere, eller om de tillige skal være praktiserende Læger. Overfor et Angreb som det, der af det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen blev rejst mod Lægestanden, og de mange andre Angreb, der er fremkommet, gælder det dog om at have en Embedslægestand; som udelukkende tager Samfundshensyn, saa man ikke oplever — som man har set i den sidste Tid —, at en Amtslæge træder op sammen med 5 praktiserende Læger i en Sag, hvor denne Amtslæge var den, der skulde have Ansvaret og staa til Regnskab overfor Regeringen. Det er en Sammenroding mellem Embedslægen og praktiserende Læger, som jeg finder urigtig, og som de sidste Tider tilstrækkeligt har belært mig om, at man bør komme bort fra. Men der er altsaa en vis Udsigt til, at Embedslægeloven, naar nu dette Lovforslag er gennemført, skal overlades i Administrationens Haand i samfulde 5 Aar og ikke kommer frem her paa Rigsdagen. Jeg haaber ikke, det vil ske, men Udsigt dertil er der jo.

Et andet stort Spørgsmaal, som rejser sig, er dette, om ikke hele Amtslægeinstitutionen er en ren Overflødighed, om det ikke her kun drejer sig om et rent Honorarspørgsmaal og en Fordobling af Tilsynet. Vi nedsetter den ene Forenklingsskmission efter den anden, og saa opretholder vi her paa et vigtigt Omraade en Tredeling af Embedslægevæsenet i Stedet for at gaa til en Todeling, i Stedet for at lade Kredslægerne lønnes efter det Omraade, de har. Tilmed administreres der saaledes, at det kan ske, at en Amtslæge kører ud f. Eks. den 16. i en Maaned for at inspicere et Fængsel og derved har Befordringsudgifter for fire Mil, og at saa den 17. Kredslægen kører tre Mil til det samme Fængsel for paa ny at inspicere det. Og man har det Syn, at Embedslægen, som paa mange Felter maa staa i nær Rapport til Politiet, hvor det drejer sig om pludselige Dødsfald, Selvmord og lignende, kører ud Kl. 7¼, efter at Politimesteren er kørt ud Kl. 7 til det samme Tilfælde. Det er den Slags Meningsløshed, vi maa se at komme bort fra. Kørselsspørgsmaalet spiller i det hele taget her som andre Steder en overmaade stor Rolle. Paa Amtslægernes Generalforsamling forelaa et fuldt udarbejdet Forslag fra Amtslægen i Skanderborg, hvori han søgte at faa gennemført faste Kørselstakster for de forskellige Læger, og jeg kan i denne Sammenhæng oplyse, at

Amtslægen kunde gaa med til en Reduktion af Kredslægernes Tal med 22.

Det er de Indvendinger mod Loven, som er fremkommet fra ærede Medlemmer paa Rigsdagen og fra Sundhedsstyrelsen, Kredslægerne selv har ønsket lidt mere Myndighed, end de har. Nu er jeg ikke nogen Ynder af, at Folk kommer og forlanger mere Myndighed — det betyder ikke andet end, at de ikke selv har den tilstrækkelige Overlegenhed —, men det kan man endda forstaa rent menneskeligt. Endvidere udtaler de deres Glæde over den Adskillelse, som har fundet Sted mellem de til offentlig Forsorg henviste Personers Sygdomsbehandling og Arbejdet i den offentlige Sundhedspleje. Ogsaa jeg tror, at denne Adskillelse i og for sig er rigtig, men der er fra landkommunale Sider flere Steder rejst Spørgsmaal, om Ordningen er helt tilfredsstillende, og Spørgsmaalet har ogsaa været fremme indenfor mit Parti. Da jeg her ikke alene har taget de Bestemmelser op, jeg personlig kunde ønske revideret, men ogsaa de Punkter, som der indenfor mit Parti er fremsat Ønske om at faa ændret, naar Embedslægeloven forhaabentlig meget snart kommer til Revision, har jeg ment at burde rejse Spørgsmaalet.

Endnu er der det vigtige Spørgsmaal om Eftersynspligten. Bestemmelserne herom i Lovforslaget er af en saa uforstaaelig Natur, at den ene Kredslæge efter den anden Gang paa Gang fra den høje Sundhedsstyrelse har faaet en Paamindelse om, at nu efterser han for meget, nu for lidt, en efterser Sygehusene, en anden Mejerierne. Saadanne slette Eftersynsregler, som findes i Loven, kan vi ikke være tjent med, vi maa kræve, at Bestemmelserne er af en saadan Art, at enhver, som skal arbejde med dem, tydeligt kan forstaa dem.

Saa er der et sidste Spørgsmaal, jeg ikke kan undlade at nævne, hvor det drejer sig om en Revision af Embedslægevæsenet, det omtales ogsaa i Sundhedsstyrelsens Aarsberetning. En Amtslæge har rejst Spørgsmaalet om en Omordning af det ganske antikverede Vaccinationsvæsen. Den nuværende Ordning er alt for dyr. Enhver kommunal Mand og enhver interesseret ved, hvor mange Penge Vaccinationsvæsenet koster. Jeg skal ganske kort nævne, hvad Amtslægen skriver i den nævnte Aarsberetning om Vaccinationsspørgsmaalet — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Linier —: „Jeg skønner ikke Fornødenheden af at udsende en Doktor i Medicinen med store Bekostninger Landet over til Befordring og Di-